

Strøtanker, smårim og sange

Kolofon

Strøtanker, smårim og sange

© Erik Bach

www.ellen-erik-bach.dk

Eget forlag, pdf-udgave.

ISBN 978-87-993715-2-5

1. udgave, 4 eksemplarer, 2002

2. udgave, marts 2013

Tid til Tanker

.. skrev min datter Charlotte til os lidt efter, at vi var begyndt på vores Otium. I julebrevet til familie og venner år 2000:

Tid til at tænke de tanker jeg misted'
mens dagene nådeløst hvirvled' afsted.
Alderen bringer et lykkeligt fristed,
hvor tænksomheden trives, mens solen går ned.

Tid til at huske på det som jeg glemte,
mens pligterne endnu forlangte min flid.
Nu er det fortid, men det som jeg gemte,
beriger min aften og fylder min tid.

Tid til at tænke på alle de mange
der ryddede stene og banede vej,
de lever, så længe jeg nynner de sange,
de sang, mens de jævnedes vejen for mig.

Tid til at ordne alt det jeg lod være,
når travlhedens svøbe tog hånd om min dag.
I skumringen tænker jeg på mine kære,
på hende der tit tog det hårdeste tag.

Tid til at leve og mærke at livet
det endnu kan strømme og varme mit sind.
Tid til at glædes ved det jeg blev givet
og dvæle når sorgen den væder min kind.

Om at ville

Lone Kühlman blev engang interviewet af en journalist i Danmarks Radio P1 om parforhold og ægteskab. For nogle varer det kun kort, mens det for andre lykkes gennem et langt liv. Hvad er hemmeligheden bag de sidste? spurgte journalisten. Lone Kühlman tænkte sig længe om: "De vil"

Ved den norske prinsesses bryllup sagde biskoppen til det unge par: Det er i ægteskabet at "Viljen til at leve sammen" skal stå sin prøve.

Læst højt ved min kone Gittes 70-års fødselsdag.

Jeg vil, thi uden at ville
og uden at holde ved
kan din kærlighed li'så stille
bli' til tom kedsommelighed.

Jeg vil, thi uden at ville,
hvis du blot gi'r dig livet i vold,
kan dette let gå til spilde,
mens din kærlighed bli'r gold.

Jeg vil, thi uden at ville,
hvis dagene let sander til,
kan det hurtigt blive for silde,
hvis det er kærlighed, du vil.

Jeg vil, thi uden at ville
kan der let gå noget itu.
Du må hellere samle end skille
og pleje din kærlighed nu.

Til min kone Gitte:

Jeg vil, og sammen vi ville,
Du gav mig i overflod
et væld fra en sprudlende kilde,
hvis væsen jeg langsomt forstod.

Til mine Børnebørn

Når du bli'r stor, er alting helt forandret,
og der er åbne grænser mellem lande.
Vi kender ej til frygt,
og du kan ganske trygt
betragte livets gang på fjerne strande.

Når du bli'r stor, er intet som det plejer,
thi vi er fri for krigens regimenter.
Vel drager vi i krig,
men der bli'r ingen lig,
for våbnene er ord og argumenter

Når du bli'r stor, har verden ændret farve
og kloden gi'r os alle dagligt brød.
Vort fælles Gode
Den grønne Klode,
vil aldrig mere få åndenød

Når du bli'r stor, er vold og terror fortid.
Vi sidder sammen om det runde bord.
Omsider vi forstår,
at tiden læger sår,
at "Hævnens sødme" er et forbandet ord.

Når du bli'r stor, så er jeg blevet gammel,
og mine kræfter de er blevet små.
Så nu er verden din,
som den engang var min.
Den verden som vi alle venter på.

Pensionistens Hverdag

Jeg vågned' og lytted' til solsortens sang
og skovduens venlige kalden.

Så rejste jeg mig og kiggede ud og så,
at duggen var falden.

Bag mig de rolige åndedrag,
fra en der kun vil mig det bedste.

Jeg håber i dag at være lidt,
for hende jeg fik til fæste.

Vi snakker om dagen, der møder os nu,
mens grøden og kaffen forsvinder,
vi snakker om dagene som forsvandt,
og nu er blevet til minder.

Nu tier vi lidt, mens vi venter på,
at morgen skal blive til dag.

Den tid er forbi, hvor morgener er,
forbundet med stress og med jag.

Da jeg gik ud var duggen væk,
og solen stod højt i sin bane.
Først gav jeg hønsene korn og lidt vand,
sådan som jeg har det for vane.
Så tog jeg min stok og gik for at se,
om dyrene lever og trives.
Og så er der urtehaven i dag,
den skulle jo luges og rives.

Nu åbner hun døren og kalder mig ind
til mad og en middagsstund.

Der går et par timer, så der bli'r tid
til snak og et lille blund.

Før jeg når ud, banker naboen på,
han har lovet at hjælpe mig lidt,
bagefter bli'r der vel tid til en øl,
det blev der ihvertfald så tit.

Det lakker mod aften, en dag er forbi,
en dag som jeg hurtig glemmer.
Den bli'r kun husket i hob med de mange,
som jeg i mit indre gemmer.
Den fik intet navn, og blev ikke berømt,
men den leved' imens den var til
og således slutter min lille sang,
thi det er jo det, vi vil.

Hvorfor græder du nu?

Hvorfor græder du nu?
Så du de flygted
i rækker uendelig lange?
De håber og længes,
men drømmene stænges
af os, fordi vi er bange.

Hvorfor græder du nu?
Bekymrer det dig,
at så mange er sultne og trætte?
Mon snart vi forstår,
at først når De får
Deres ret, kan vi alle bli' mætte.

Hvorfor græder du nu?
Er det tanken om
hjælpen vi "glemte" at sende?
I sygdommens fængsel
end lever en længsel,
et håb om at lykken vil vende.

Hvorfor græder du nu?
Mon du så de børn,
der lå gemt bag soldaternes volde?
De tomme øjne
så trætte af løgne
og løfter vi glemte at holde.

Hvorfor græder du nu?
Måske du mærker
at gråden kan lindre din smerte.
Bli' ved med at græde
at tårer kan væde
mit hårde forstenede hjerte.

Om magt

*Skrevet i en tid hvor avisernes forsider dagligt præges af
histrer om Mugabe, Brixtofte, Saddam m. fl.*

Når magt bli'r ret, bli'r ret til vrang,
og mennesker bli'r til brikker.
Så tænk dig om og styr din trang
thi magtens torne stikker.

Er magten sød så var dig nu,
at ikke du beruses.
Din magt er lånt, og glemmer du,
så vid, din magt vil knuses.

Hvis magten bli'r selvfølgelig,
for alt hvad du præsterer
så er det ubestridelig
at magten korrumperer.

Hvis du har magt for magtens skyld
og glemmer, hvor du fik den,
din magt er blevet til en byld
så skynd dig lidt og slip' den.

Hvad er det nu jeg vil?

Skrevet under et ophold i sommerhuset "Spætten" sammen med familien, juni 2002.

Jeg vågned' i morges og vendte mig om,
da solen ramte min krop.
Jeg blundede lidt, mens jeg tænkte på,
at nu vil jeg snart stå op.
Men tiden den gik, og min tvivl tog til,
hvorfor er det det, jeg vil?

Jeg pløjed' min mark til lærkernes sang
og duften af glinsende muld.
Nu skal den sås og harves igen,
og til høst bli'r min lade fuld.
I dage efter jeg gik og så til,
mon nu det er det jeg vil?

Jeg lytted' til toner så fulde af lyd,
at en skælven gik gennem min krop.
Jeg lyttede længe og tænkte på,
at måske vil jeg aldrig si' stop.
Og lidt efter lidt blev min tanke til
Måske er det det jeg vil.

Jeg så på mit barn, der pludrede blidt,
mens han legede med sine tæer.
Jeg vil træde en sti, der kan skåne ham
for nogle af livets skær.
Det håber jeg så at få kræfter til.
Jeg tror, det er det jeg vil.

Jeg sad på bænken, da solen gik ned
og forsvandt i et luende bål,
i skumringen søgte jeg stadigvæk
at finde og sætte mig mål.
Og i morgen spørger jeg en gang til:
Hvad er det nu, at jeg vil?

Vintergækken

Når vinteren skygger,
og mennesker hygger,
mens frosten trykker,
og sneen smykker
den bare jord.

Når fuglene blunder,
og mennesker grunder
i stille stunder:
Mon snart vi runder
den kolde tid?

Da bort under hækken
er vintergækken
den første i rækken,
der bryder sit dækken
af is og sne.

Og sådan, min kære,
er også det svære
vel til at bære,
thi det kan vi lære
af vintergækken.

Det evige liv

Blandt alle de mange som Jorden gi'r bo,
fik jeg en plet, hvor livet kan gro.
Her blomstrer det op, her visner det hen,
her fødes det atter, igen og igen.

Det liv som hverken er dit eller mit,
som vi ejer i fællesskab kvit og frit.
Det trænger sig på, det baner sig vej,
men hvorfra det kommer, røber det ej.

Jeg bad ikke om det, tog ikke imod,
jeg valgte det ikke, jeg intet forstod,
og før jeg får klarhed, før jeg forstår,
er min tid forbi, thi alting forgår.

Men lever jeg længe eller kun kort,
bruger jeg det eller sløser det bort,
såvel som hvert eneste svajende siv
er jeg en del af "Det evige Liv".

Hvor blev du af

Hvor blev du af?
Jeg så dig i går
i menneskemyld'ret på gaden.
Din varme stemme
lod mig fornemme
et menneske bag ved facaden.

Hvor er du nu?
Vi leged som børn
og fulgtes til verdens ende.
Og tiden stod stille,
og alt det vi ville.
Blot jeg vidste, hvor er du nu henne?

Hvor er du nu?
Du hjalp mig engang,
da skyerne dækkede himlen.
Du tog mine hænder
og sagde, "Vi er venner".
Nu er du væk i menneskevrirmlen.

Hvor er du nu?
Jeg husker så klart
din glød og din ivrige stemme:
"De som sulter skal mættes,
vi må aldrig trættes".
Din ildhu jeg aldrig kan glemme.

Hvor er du nu?
Måske er du væk,
måske er du nu blot et minde.
Men sålænge vi mindes,
og sporene findes,
vil dit lys blive ved med at skinne.

Liv og død

Mit "filosofiske" Testamente.

Liv er liv, og det er det,
så lev blot mens du kan det.
Død er død, og det er det,
du dør nok, når du skal det.
Thi lykken er at leve,
mens livet det er dit,
og dø med fred når skæbnen vil,
at nu er det exit.

Vi var sammen

Min tale ved vores Guldbryllup den 28. marts 2011.

Vi var sammen om det meste,
om det lyse, om det mørke,
om at leve som de fleste
snart i grøde, snart i tørke.

Vi var sammen om at værne
om det første vi fik lært.
Vi stod vagt omkring en kærne,
det vi mest af alt har kært.

Vi var sammen om at finde
stedet, hvor vi ville bo.
Her kan jag og stress forsvinde,
her er plads til fler end to.

Vi var sammen, da de første
spæde skrig fra vuggen lød.
Vi var sammen om det største,
- når det gjaldt, - om liv, - om død.

Vi er sammen om at ældes,
om at sagtne farten lidt.
Vi bli'r sammen til vi fældes,
til vi ta'r det sidste skridt.

Et skridt tilbage

Til dels inspireret af et lille "ordsprog" min datter Louise mailede til mig:

*At blive gammel er som at bestige et bjerg,
man får en god udsigt, men man bliver let forpustet.*

Min barndoms Rede var tryk og god,
af dage uendelig mange.
Og tiden stod stille,
så dagene var i tilgift uendelig lange.
Trods mange og lange så er det dog sandt,
at tiden er gået, at årene svandt.
Et skridt vil jeg træde tilbage

Min ungdom var vel en smule naiv,
thi jeg ville ændre på verden.
Jeg mente at viden og gode kår,
ville bedre på menneskers færden.
Nu har jeg forstået, at jeg er her som gæst.
Min tid er forbi, og nu er det bedst,
at jeg træder et skridt tilbage.

I manddomsårene havde jeg travlt,
med hvad kan jeg knap nok erindre.
Jeg kunne ha' stoppet i ny og næ,
så farten var blevet lidt mindre.
Men dengang var farten og masser af slid
en del af livet. Men nu er det tid
til at træde et skridt tilbage.

Nu er jeg næsten ved bjergets top,
hvor udsigt belønner min møje.
Jeg blev lidt forpustet på vejen herop,
når skrænterne var lidt for høje.
Men her hvor jeg står, er udsigten god,
og luften er høj, jeg har intet imod
at træde et skridt tilbage.

Asker

*Skrevet til mit barnebarn til tre-års fødselsdagen
19.september 2002.*

Jeg vil hjælpe dig Farfar, du må vente på mig,
men hvor er min ene sko.

Vi skal arbejde sammen, det loved' du mig,
det er bedre når vi er to.

Jeg bor på Vejgård, her er mit hus,
og du bor på Bakken hos Farmor.

Så kommer du og besøger mig,

Nu er jeg jo blevet så stor.

Hør Asker nu må du skynde dig nu lidt,
vi skal rense i stalden i dag.

Hvor er din skovl, og hvor er din kost,
er du klar til et ordentlig tag?

Din trillebør må vi ha' fundet straks,
så vi kan få møget kørt bort.

Så skal vi ha' rensed og kalket fint
og malet den gamle port.

Jeg hjælper dig Farfar, det bedste jeg ved,
er at være din arbejdsdreng.

Jeg glæder mig Asker, vi har det så rart,
når jeg ikke er altfor streng.

Men Farfar nu husker du vel
vores traktor med bagskovlen på,
den må du låne, det siger min Far,
det ved jeg du gerne må.

Når det bli'r aften, så kan man bli' træt,
og så tænker jeg mest på min Mor.

Så venter jeg på, at hun kommer hjem,
selvom jeg er blevet så stor.

Men Farfar du må ikke glemme
at sige godnat før du går,
jeg sover jo meget bedre i nat,
når et godnatknus jeg får.

Det er længe siden, at Grundtvig fandt på navnet "De Levendes Land", til det land man kommer til, når man er død, altså de dødes land.

(Salmen "O Kristelighed", Grundtvig 1832)

Jeg vil nu hellere kalde det "Land", som jeg bor i nu for...

De Levendes Land

Vil du frelses, så må du finde,
én der ved, hvordan det kan ske.
De findes jo alle vegne,
dem der hjælper folk med at se,
og skelne alt det "der er sandhed",
fra det som mennesker blot finder på.
Men vigtigst af alt: du må fatte,
der er intet, som du skal forstå.

Men først må du se at få klaret,
hvad det er, du vil frelses fra.
Måske er det Jammerdalen,
som du ikke mere ka' ta'.
Måske er det angsten for døden,
du håber at mane bort.
Eller er det dig selv og dit ego,
der er blevet en smule for stort.

Min frelse kan dog intet ændre
på verdens jammer og nød,
og lige så sikkert er det,
at livet, det ender med død.
Men jeg må vel så kunne frelses
fra mit eget elendige jeg,
når først jeg får klarhed over,
hvem det egentlig er, der er mig.

De siger, der er mening med Livet,
men er der en mening med mit,
så er det den snublende enkle:
"Du skal leve mens Livet er dit".
Jeg vil ikke frelses fra Livet,
jeg vil bruge det nu, mens jeg kan.
Jeg frelser mig selv, thi jeg elsker
at bo i De Levendes Land.

Spættesangen

Skrevet i sommerhuset Spætten ved Sæby,

10-13 oktober 2002

Mel: Bliv hos os, når dagen hælder

I "Spætten" er stjernerne klare,
og Karlsvognen peger mod nord.
Så lad blot bekymringer fare
nu er det i Spætten, vi bor.

Og lyngen, den bredte sit tæppe
udover den sandede jord.
Så skønnere findes det næppe
end Spættevej 2, hvor vi bor.

Og bølgerne hvisker i sandet,
om dage og tider der svandt,
om alt det, der kom over vandet,
om kampe vi tabte og vandt.

Og blæsten, den hvisker i græsset,
om livet vi levede her,
så glemte vi alting om stresset
og tænkte på dem, vi har kær.

I huset ved lyngen og havet,
bag klitterne, vendt imod øst,
med lyset og luften begavet,
i "Spætten" ved Kattegat's kyst.

Livsduelighed

Skrevet til min kone Gittes 70-års fødselsdag

den 13. december 2001

Mel: O Kristelighed

Livsduelighed

er tæt knyttet sammen med vedholdenhed.

Du kæmper og værner om det, du har kært,

du plejer og skærmer alt det, du har lært.

Til alt hvad du lærte i barndommens tid,

du sætter din lid

Livsduelighed.

Sig aldrig fornægter din udholdenhed.

Du fylder den plads, som du valgte engang

og satte vel næppe en plet på din rang,

thi ære og stolthed er smykker du bær,

en del af dit værd.

Livsduelighed.

Uløs'lig forbundet med din trofasthed.

Du svigter ej venner i sorg eller nød,

du glemmer os ikke, din trofasthed bød,

du glæder dig med os, når lykken står bi,

det værdsætter vi.

Livsduelighed.

Du værner om os med din omsorgsfuldhed,

du tænker på os, og du si'r ikke nej,

du planlægger for os den rigtige vej.

At hjælpe og gætte vort mindste behov

for dig er en lov.

Livsduelighed.

Vi bli'r alle varmet af din kærlighed,

thi uden at elske går livet i stå,

for dig vil det lykkes, det stoler vi på.

Vort liv bli'r kun fuldendt, når du er os nær,

thi vi har dig kær.

Morgenstund har Guld i Mund

”En ny dag truer”, sagde min datter Charlotte til mig, da jeg ringede til hende en morgen i den periode, hvor hun var advokat. Det ”inspirerede” mig til første vers. Skrevet i 1999.

Morgenstund har guld i mund,
og guld betyder glæde.
Jeg glæder mig, thi denne dag
er min - og over stress og jag
vil aldrig mer jeg græde.

Morgengry, min dag er ny
og venter på mit komme.
Du kære dag tag godt imod
jeg træde skal med varsom fod
til dagen den er omme.

Morgensang, forventnings klang,
en dag hvor alt kan hænde,
hvad gemmer du mon på til mig?
Med åbent sind jeg er på vej,
om lidt jeg vil dig kende.

Virksomhed, som bedst jeg ved,
mens dagens timer rinder.
Jeg pønser på at sætte spor,
som blive vil på denne jord,
når aftenlyset svinder.

Sætte spor, et kærligt ord
der fæstner sig i sindet.
Og bruger jeg min hånd med flid,
og har jeg til min Næste tid,
da vil jeg blive mindet.

Aftenrød gi'r morgen sød,
for dem der følger efter.
Gid aftenrødens gyldne skær
må brede sig til morgnens hær
og skabe nye kræfter.

Erik Bach
Strøtanker, smårim og sange
ISBN 978-87-993715-2-5
Marts 2013